

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Socie-
tatis Iesv, Meditationes,
In Septem Praecipua Festa B. Virginis**

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1598

X. De Natiuitate S. Ioannis Baptistæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59989](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59989)

DE NATI-
VITATE S. IOAN-
NIS BAPTISTAE.

MEDITATIO X.

EVANGELIUM.

ELISABETH autem
impletum est tempus pari- *LUC. I.*
endi, & peperit filium. Et
audierunt vicini & cognati e-
ius, quia magnificavit Dominus
misericordiam suam cum illa,
& congratulabantur ei. Et fa-
ctum est; in die octavo venerunt
circuncidere puerum, & voca-
bant eum nomine patris sui Za-
chariam. Et respondens mater e-
ius, dixit nequaquam, sed voca-
bitur Ioannes. Et dixerunt ad il-
lum. Quia nemo est in cogna-
tione tua, qui vocetur hoc
nomine. Innuebant autem
Patri

Patri eius, quem vellet vocari eū.
 Et postulans pugillarem, scripsit, dicens, Iohannes est nomen eius; & mirati sunt vniuersi. Apertum est autem ilico os eius, & lingua eius, & loquebatur benedicens DEVM. Et factus est timor super omnes vicinos eorum, & super omnia montana Iudææ diuulgabantur omnia verba hæc, & posuerunt omnes qui audierant in corde suo dicentes. Quis putas, puer iste erit? Etenim manus Domini erat cum illo. Et Zacharias pater eius repletus est Spiritu sancto, & prophetauit dicens. Benedictus Dominus Deus Israhel, quia visitauit & fecit redemptionem plebis suæ.

FIGVRA.

4. Reg. 4. **E**LISAEVS propheta resuscitaturus filium mulieris Sunamitidis præmisit seruum suum Giezi, mandans ei, vt accingeret lumbos suos, baculumq; suum poneret
 super

super faciem mortui pueri, quem
secutus est Propheta, eumq³ à morte
excitavit.

PROPHETIAE.

1. **E**CC E ego mitto angelum meum, & Mal. 3.
 præparabit viam ante faciem meam.
2. Paravi lucernam CHRISTO meo. Psal. 131.
3. Dominus ab utero vocavit me, de Esa. 49.
 *ventre matris meæ recordatus est nominis
 mei.*
4. Tu puer Propheta altissimi vocabe Luc. 1.
 *ris, præibis enim ante faciem Domini pa-
 rare vias eim.*

CONSIDERATIONES.

IN veteri testamento legimus, ma *Punct. I.*
 igno propheta Helisæo agente in *4. Reg 4.*
 monte Carmelo, filium mulieris Su-
 namitidis, quæ consueverat Prophe-
 tam hospicio recipere, mortuum in
 ea ipsa domo iacuisse. Vnde mater
 summo dolore affecta ilico se con-
 tulit ad prophetam, multisque la-
 chrymis eum rogavit vt vellet de-
 scendere, vt quemadmodum suis o-
 rationibus & meritis impetrasset fi-
 lium istum, sic etiam nunc mortuū
 dignaretur vitæ restituere. Præmisit
 tunc

tunc Helisæus seruum suum Giezi
 accinctum lumbis eum baculo suo,
 vt eo super faciem pueri defuncti
 posito, quodammodo disponderetur
 ad resuscitationem mox consecutu-
 ram. Verum mæsta mater nouis pre-
 cibus instans obtinuit, vt Propheta
 ipse se conferret ad excitandum fi-
 lium. Elisæus ergo ingressus domū,
 & locum in quo iacebat puer mor-
 tuus, clauso ostio orauit Dominum,
 & incumbens corpori mortuo, ita
 se contraxit, vt os poneret super
 os eius, & oculos, super oculos,
 manus super manus, caloreque suo
 illud calefaciens resuscitauit, & vi-
 uum matri suæ restituit. Quis verò
 est alius hic magnus Propheta in
 monte sedens, nisi vnigenitus Dei
 filius, qui quietè sua ipsius fruebatur
 foelicitate & gloria, totumque mun-
 dum è cæli fastigio gubernabat? Hic
 est est propheta ille in veteri lege
 promissus, de quo ad populum Isra-
 hel Moyse in hæc verba locutus est:
*Prophetam de gente tua, & de fratribus
 tuis, sicut me suscitabit tibi Dominus
 Deus tuus, ipsum audies. De hoc eodem
 Propheta, cum iam aduenisset, & ad-
 miranda opera in mundo patraret;*
 dixit.

Deut. 18.

dixerunt turbæ. *Quia Propheta magnus* Luc. 7.
surrexit in nobis, & quia DEVS *visitauit*
plebem suam. Verè magnus est, quia
 magnus est Dominus, & operum ad-
 mirabilium effector. Deinde in per-
 sona pueri mortui considera genus
 humanum, quod miserabiliter mor-
 tuum iacebat, viuifico diuinæ gra-
 tiæ spiritu destitutum, & per pecca-
 tum suum æternæ condemnationi
 addictum Hunc filium suum deploro-
 rabat Synagoga eius mater, cælesti
 sponso supplicans vocibus illis Pro-
 phetarum & Patriarcharum, qui
 tanto desiderio aduentum Salua-
 toris expectabant, rogabantque vt
 cælos suos inclinaret, & descende-
 ret ad restituendam homini eam vi-
 tam gratiæ, quam in statu innocen-
 tiæ creando illum impertiuerat. Mo-
 tus igitur Dominus misericordia,
 partim humanæ miseriæ magnitu-
 dine, partim suæ Ecclesiæ precibus,
 de redimendo homine deliberans,
 primum ante se emisit, vti fecerat
 Elisæus, seruum suum Ioannem re-
 nibus accinctum, quod aliud non
 designabat, nisi eius continentiam
 & virgineam castitatē. Deinde misit
 cum suo baculo, quod significauit
 præ-

præ-

prædicationem timoris & pœnitentiæ, qua Ioannes eos permouebat, & dura illa corda præparabat, ad recipiendum Saluatorem post ipsum uenientem. Posuit Ioannes hunc baculum super faciem pueri mortui, sed non resuscitauit: nam baptismus eius non dabat, sed tantum demonstrabat gratiam, & ad illam disponebat. Denique descendit magnus ille Propheta ex alto, ad illuminandum & uiuificandum sedentes in tenebris & umbra mortis, Ad hæc considera, quomodo se infinita illa maiestas contraxerit, & humana natura assumpta se abbreviarit, factus paruulus similis nobis. Vnde factum est, ut suæ caritatis flammis nos calefaciens, & pectoris nostri glaciem igne suo quem uenit mittere in terram dissoluens, morte sua nobis restituerit gratiam & vitam æternam.

2. ELISABETH, tempore parientiæ completo, peperit filium. Vide quam admirabilis hic infans nõ solum sanguine iunctus, sed etiam cõformis CHRISTO fuerit in omnibus vitæ actionibus. Ac certè admodum conueniens fuit illum, quo Dominus quasi instrumento uti uoluit

luit ad dandum redemptioni nostræ
initium, alijs omnibus ipsi Domino
in viuendi ratione esse similiorem.
Vnde & sicut CHRISTVS in vete-
ri lege fuit varijs modis præfiguratus
& prænunciatus; sic & Ioannes à
Prophetis prædictus & multo ante
promissus fuit. CHRISTVS ab an-
gelo Gabriele annunciatus est virgi-
ni matri suæ, & sanctum eius nomē
simul ab eodem manifestatum: simi-
liter ab eodem angelo Ioannes patri
suo Zachariæ annūciatus est, & pro-
prio nomine appellatus. CHR I-
STVS à primo suæ conceptionis
momento fuit sanctissimus, omnis
maculæ originalis expers: & Ioannes
quasi à prima sua origine est in vte-
ro matris sanctificatus. CHRISTVS
fuit diuinitus conceptus, & natus ex
matre Virgine. Ioannes est per mi-
raculum conceptus & natus de ma-
tre sterili. In natiuitate CHR ISTI
angeli Deo dedere gloriam, & pa-
stres gauisi sunt: in hac verò Ioan-
nis pater benedixit, & laudem Deo
dedit. vicini verò & cognati Elisa-
beth ei congratulati sunt. CHR I-
STVS multos annos latuit, antequā
se manifestaret mundo. Ioannes si-
mili-

militar, puer in desertum se abdidit, ibique multis annis delituit, antequam initium prædicandi faceret CHRISTVS nunquam litteras didicit, sed à primo conceptionis plenus fuit diuina sapientia. Sic Ioannes magistrum in terra non habuit, sed à Spiritu sancto, dum adhuc esset in utero matris, fuit institutus. CHRISTVS prædicauit poenitentiam, & sacramentum Baptismi instituit. Ioannes item poenitentiam prædicauit, & primus omnium cepit baptizare aqua, imo ipse CHRISTVS fuit à Ioanne baptizatus. CHRISTVM secuti sunt Apostoli, multiq̄ue discipuli. Ioannes quoque discipulos, multosque suæ doctrinæ imitatores habuit. CHRISTVS ob prædicationem veritatis multas passus est à Iudæis persecutiones, & tandem iniuste ab eis occisus. Ioannes similiter ob dictam veritatem, ab Herode incarceratus est, & Herodiadis tandem operæ medio sublatus. CHRISTVS fuit verus Sol, Ioannes verò ardens & resplendens lucerna: CHRISTVS erat filius Dei; Ioannes verò erat eiusdem Dei angelus. CHRISTVS erat

erat verbum, Ioannes autem vox
 verbi. CHRISTVS erat magnus ille
 rex & Dominus, qui venit aditurus
 possessionem mundi. Ioannes au-
 tem fuit eius præcursor missus ad
 parandam viam & locum ipsi Do-
 mino. CHRISTVS erat sponsus cæ-
 lestis, cui desponsanda fuit fidelium
 Ecclesia; at Ioannes fuit amicus
 sponsi, imò paranympus & medi-
 ator huius spiritualis Matrimonij.
 Fuit denique Ioannes tam raræ &
 admirandæ sanctitatis, vt homines
 in eam opinionem venerint, ipsum
 esse CHRISTVM, hoc est, Messi-
 am à Deo in lege promissum, sed
 humilis Ioannes, potius eligens so-
 lidè consistere in seipso, quam va-
 na opinione hominum efferi supra
 se, apertè confessus est se non esse
 CHRISTVM. Qua humili-
 tate meruit fieri & singularis CHRI-
 STI amicus, & plusquam propheta,
 & post sanctissimam Dei matrem
 inter omnes natos mulierum ma-
 ximus.

3. CONSIDERA in hac nati-
 uitate Ioannis mysteriorum plena,
 quomodo natus sit è Patre muto: Za-
 charias enim, quoniam dubitaret de
 pro-

pro-

promissione angeli, vſu linguæ pri-
 uatus eſt; deinde quomodo natus ſit
 ex matre admodum vetula & ſterili.
 Quid verò aliud mutus Zacharias de-
 ſignat niſi vetus teſtamentum? &
 Ioannes, quod nomen ſignificat do-
 mini gratiam, quid præfiguratur niſi
 nouum? Tunc ergo vetus teſtamen-
 tum amiſit vocem & obmutuit, quã-
 do veteri ſucceſſit nouũ: cum enim
 inciperet ſe prodere gratia Euange-
 lij, prophetarum oracula ceſſarunt,
 antiquæ completæ ſunt figuræ, ac
 ceremoniæ omnes & ſacrificia legis
 finem ſuum obtinuerũt. Tunc quo-
 que ſynagoga vetus in Eliſabetha in
 illam vſque horam ſterili præfigura-
 ta, cœpit parere filios gratiæ in Ioan-
 ne præſignatos. Atque ideo rectiſſi-
 mē dixit Dominus, Legem & Pro-
 phetas in Ioanne completos, & ex il-
 lo tempore regnum cælorum vim
 pati cœpiſſe. Quid igitur mirum Io-
 annem ſua natiuitate, non ſolum
 matri, ſed vt dixit Angelus, etiam a-
 lijs multis, tantam attuliſſe lætitiã?
 ſicut CHRISTVS, qui eſt ipſa gratia,
 attulit quoque ſua, non ſolum mun-
 dum, ſed etiam ipſum cælum in fini-
 to complendo gaudio. Vnde meritò
 dici

dici potuit Elisabethæ, quod dixit propheta, dum gratularetur Synagogæ, quod à Christo facta esset foecunda, & noua, multoque foelicior mater. *Letare, inquit, sterilis, quæ non paris, decanta laudem, quæ non parturibas, quoniam multi filij desertæ magis, quam eius quæ habet virum.* Merito ergo, & magna ex causa lætata est Elisabeth, omnesque alij congratulati sunt ei de misericordia ei à Domino præstita, non solum quia Dominus ab ea sustulerat sterilitatis opprobrium, genueratque filium: sed quia genuerat Ioannem, illum, qui, stellæ matutinæ instar verum solem antegressus, veterisque legis nocti finem imponens suo ortu foelix diuinæ & claræ gratiæ luci principium erat daturus

4. IN die octauo venerunt circumcidere puerum. Fuit Ioannes circumcissus, non quod opus haberet circumcissione (erat enim in ipso matris vtero à Spiritu sancto circumcissus, & in CHRISTO spiritualiter baptizatus) sed ad obsequendum legi, & ne populo vllum offendiculum præberet: quod fecit exemplo CHRISTI, cuius spiritus illi erat, antequam nascere-

N scere-

sceretur, cōmunicatus. Cognati eius
 cogitarāt illi imponere nomē Patris,
 Zacharię;is enim mos erat in populo
 receptus, primogenitū (maximē quā-
 do erat vnigenitus) paterno appella-
 re nomine. Verū mater se opponēs,
 voluit eū vocari Ioannē, q̄ nomē, so-
 lo ore angeli patefactū eius Patri, cū
 à marito, vtpote post apparitionē an-
 geli muto, Elisabeth cognoscere nō
 potuerit, necessariō diuina reuelatio-
 ne didicit. Nā quādo ad aduentū vir-
 ginis repleta Spiritu S. propheticē co-
 gnouit Domini pręsentia, simul etiā
 cognouit officiū Pręcursoris à filio
 suo exercendū, ac proinde & nomen
 quo erat appellandus. Cognati verò
 nō cōtenti hoc nomine, nutu explo-
 rarunt voluntatē Patris, qui cū loqui
 non posset, scripsit dicens. *Ioannes est*
nomē eius quasi dicere vellet. Hoc no-
 men nō impono illi ego, sed iā ante
 à Deo per angelum illi impositū est.
 Nomen verē nouū, nomē è cælo de-
 lapsum, nomen, quod, quia designat
 gratiam Dei, non illi solum populo,
 sed etiam toti mundo attulit lætum
 nunciū pacis & misericordię. Tunc
 omnes sunt admirati. Tunc nouo, &
 admirādo miraculo aperta Zacharię
 lingua

lingua cœpit laudare & benedicere Dominū, quia per fidē soluta est, quę ante per incredulitatē fuerat ligata. Tunc veteris Testamenti os, vsq; ad illū (nō secus quā lingua Moysis) ligatū & impeditū, loqui cœpit, & clarē mysteria, nouæq; legis gratiā prædicare. Vide quanti meriti fuerit Ioannes, quia reddita Patri voce, sacerdoti restituit loquendi facultatē, ac præterea illi adiunxit prophetiæ gratiā. Adhęc linguā, quā angelus vinxerat, dissoluit: & os, quod Gabriel cōcluserat, Ioānes infantul^o aperuit. Quid verò vel dignius vel illustrius hac fide esse potest? quid gloriosius hac religione? in qua sterilis cōcipit, virgo, parit, mutus loquitur, infantes adhuc maternis inclusi visceribus toti mūdo annunciāt futura gaudia? Ac valde conueniens fuit, illū, quo inter filios hominū nullus exstiterat maior, supra oēs sanctos in ipso sui ort^o principio tot virtutibus & miraculis eminare, vt huius noui prophetæ aduentu oēs vicini populi his admirabilib^o euentis excitati, præpararent se ad aduentum magni Regis cuius Ioannes erat præcursor & nuntius.

§. QVOD ad hoc sanctum & mysticum

sticum nomen Ioannis attinet, vide
 quam bene significet gratiam Dei,
 ac primo quidem ob diuinæ gratiæ
 plenitudinem Ioanni communica-
 tam, dum adhuc existeret in utero
 matris. Secundò, ad significandum
 tempus gratiæ, quod à Ioanne exor-
 dium habuit, vt testatus est **CHRI-
 STVS** illis verbis. *A diebus Ioannis
 regnum calorum vim patitur.* Tertiò ob
 gratiæ ipsius excellentiam, quam Io-
 annes primo omnium erat prædica-
 turus & annunciaturus mundo, quæ
 erat peccatorum remissio, & diuinæ
 gratiæ communicatio humano ge-
 neri facta. Vnde colligitur dignitas
 & præstantia Ioannis: nam etiamsi
 omnia alia finem habuerint, & om-
 nia prophetarum oracula conticue-
 rint, solum tamē hoc gratiosum no-
 men ab angelo nominatum ante-
 quam conceptus esset, satis esset ad
 præbendum testimonium singulari
 gratiæ à Domino illi communican-
 dæ: Et certe dignum fuit, vt diuina
 gratia, quam pepererat illa quæ fuit
 gratia plena, per eum qui gratia item
 plenus esset, prædicaretur: ac simili-
 ter congruens fuit, vt abundantia gra-
 tia ornatus esset ille, qui tanquam li-
 mes

Matt. 11.

mes distinguere debebat tempus gratiæ, à tempore veteris legis. Etenim is primus meruit digito demonstrare præsentem illum Salvatorem, quem lex & Prophetæ venturum promiserant. Fælix es Ioannes, quia nomen tuum scriptum fuit in cælo, & ore Angeli patefactum, antequam scriberetur in terra, & ore hominum publicaretur. Fælix, qui, antequam huius mundi degustares labores, meruisti recipere prius gratiam quàm vitam extra maternum vterum: prius cernere lucem cæli, quàm terræ. Vnde quomodo vnamquam potuisset culpa & peccatum aditum inuenire ad te, cuius animam sanctam Deus inde à prima origine totam occuparat? Verè magnum donum est esse à Spiritu sancto illustratum, sed longe maius esse ab ipso Spiritu repletum. Quare sicut vas balsamo plenum non admittit alterius liquoris mixtionem; sic in anima Ioannis (in qua plena regnabat sanctificatio) locum habere non potuit vlla sæculi macula. Quid igitur mirum, si præter legem, qua omnes infantes nascuntur cum actu, solus Ioannes cum gaudio suâ

Natiuitatē præuenerit : prius siquidē diuinas cœpit possidere res quā humanas, prius Deo viuere, quam sibi; & antequam cerneret præsentia, meruit prænunciare futura.

6. ERGO diuulgatis per vicina loca omnibus admirabilibus quæ in Natiuitate Ioannis acciderant, omnes stupore pleni inuicem dicebant. *Quis putas puer iste erit?* qui vix natus, res fecit tanto stupore plenas? Vide quemadmodū hic sanctus puer natus dum loquatur, & tamen sola sua præsentia in mundo, omnes complet admiratione. Nondum in deserto prædicat, nec CHRISTVM digito demonstrat, & iam animos commouet & totius populi corda præparat ad recipiendum ipsum. Certe si Ioannes in tam tenera ætate, dat signa tantæ virtutis & potentia, quid arbitramur eum facturum in ætate matura, quando asperimus vitæ exemplo, & prædicatione, aures populi verberabit, his terribilibus verbis. *Progenies viperarum, qui demonstrauit vobis fugere à ventura ira: facite ergo fructum dignum pœnitentia. Iam enim securis ad radicem arborum posita est. Omnis ergo arbor, quæ non fa-*
cit.

Matt. 3.

tit fructum bonum excidetur, & in ignem
mittetur. Ac profecto nullo alio vel
 exemplo, vel Spiritu & zelo opus fa-
 it, quam Ioannis ad frangenda illa
 dura pectora, comprimendosque tu-
 midos & superbos populi Iudaici
 spiritus. Vnde optimè dixit An-
 gelus (loquens de eo ad patrem Za-
 chariam) illum præcessurum Domi-
 num in Spiritu & virtute Eliæ, cui
 Ioannes & austeritate vitæ, & lo-
 quendi libertate, & diuini honoris
 zelo, salutisque animarum fuit si-
 millimus. Iam verò vos simplices
 turbæ, quæ, dum alter alterum per-
 cunctatur, declaratis vos magno de-
 siderio teneri cognoscendi statum
 futurum huius pueri, primùm quæ-
 rite à veteribus prophetis, & respon-
 debit vobis Malachias, per cuius os *Mal. 3.*
 loquens Deus dixit. *Ecce ego mitto an-*
gelum meum, qui preparabit viam ante
faciem meam. Ioannes igitur Angelus
 Dei est, & primo quidem ob officij
 sui dignitatē, quod erat, esse Dei Le-
 gatū: nam sicut officiū angelorū est
 res occultas reuelare, sic Ioannis offi-
 ciū fuit nouæ legis mysteria prædicare,
 quæ prius erāt occulta. Officio quoq;
 angeli fungebatur Ioannes, quando
 N 4 pecca-

peccatores abducebat à malo, & hortabatur ad bonum, illisque cæleste præmium & æterna proponere supplicia. Præterea Ioannes dicitur Angelus ob innocentiam suam virginalem, vitæque angelicæ puritatem, quam in deserto agebat; qua de re & à CHRISTO coram turbis laudatus est. Fælix Ioannes, qui talem meruit habere suarum virtutum præconem. Vnde verè dici potest, ad maiorem Ioannis gloriam pertinuisse, quod existens homo meruisset virtute sua vocari Angelus, quam si nomine & natura angelus fuisset. Secundo rogate ab ipso angelo Gabriele. *Quis putas puer iste erit?* & respondebit vobis id ipsum quod dixit Patri de eo. *Erit enim magnus coram Domino.* Multi superioribus sæculis vocati sunt magni, vt Alexander, Pompeius, & alij, sed hi non coram Deo, sed hominibus tantum fuere magni. Fuerunt deinde alij tempore Legis, vt Abrahâ, Moyses, Dauid, alijq; multi, ob excellentem sanctitatē & virtutem dicti magni, sed nullus eorum magnitudinē & excellentiam attigit Ioannis. **Pri-**mo enim ille existit magnus in cōceptio-

B. VIRGINE.

205

ceptione, tum quia fuit miraculosa, utpote à parentibus iam ætate confectis & sterilibus, tum quia & conceptio, & nomen, & vitæ eius qualitas cælitus ore angeli fuit annunciata. Fuit quoq; magnus post conceptionem, eo quod in utero materno fuerit sanctificatus, & Spiritu sancto repletus. Secundò magnus fuit ob res admirabiles, quæ, ut diximus, in eius natiuitate euenerunt. Tertiò fuit magnus in totius vitæ suæ progressu, in continentia virginali, in abstinentia, iustitia, fide, prædicatione, sapientia, ac denique in fortitudine & constantia sua pro veritate, vsque ad mortem. Quartò fuit, & est magnus Ioannes, postquam ex hac vita excessit, ob remunerationis & præmij cælestis magnitudinem, nam præter gloriosorum eius meritum multitudinem, tribus sigillatim aureolis & excellentijs in cælo refulget, quarum prima est virginitatis; secunda doctrinæ & prædicationis. tertia illustris martyrij. Meritò ergo Ioannes, non solum fuit magnus, ut dixit Angelus, sed etiam, teste Domino Angelorum, inter omnes hominum filios

N 5

NON

non fuit maior ille.

7. Deinde vide quomodo tertio loco etiam Zacharias Ioannis pater turbis percunctantibus, *Quis putas puer iste erit?* responderit, illis verbis, quæ prophetans ad ipsum puerum dixit, *Tu puer propheta altissimi vocaberis.* Alij quoque veteris Legis sancti appellabantur prophetæ Dei, at Ioannes singulariter dictus est Prophe- ta altissimi: nam alij procedente tempore à Spiritu sancto hoc do- num obtinuerunt (vnde & nati sunt, vt postea prophetarent) sed Ioannes sua natiuitate prædixit **CHRISTVM**, & ex utero ma- tris eum salutauit. Alij prophetæ fuerunt à Spiritu sancto illustrati, sed Ioannes fuit Spiritu sancto re- pletus. Fuit quoque Ioannes omni- um prophetarum terminus. Vnde sicut stella auroræ, quo soli vicinior est, apparet maior, & plus alijs ful- get: Sic Ioannes quia postremus fuit & **CHRISTO** iustitiæ soli vici- nior, fuit maior, alijsque prophetis illustrior. Imo, sicut illum bene ap- pellauit Dominus, fuit non solum propheta, sed etiam plus quam pro- pheta. Nam Saluatorem, quem alij
à Iou.

à longè prædixerunt, & cum desiderio summo eum videndi salutarunt, Ioannes suis oculis contuitus est præsentem, in Iordane baptizavit, & digito monstravit, dicens, *Ecce agnus Dei.* Iam verò bonæ turbæ, petite quoque ab ipso **CHRISTO**, *Quis putas puer iste erit?* quam opinionem habeat de illo: & ipse respondet, illum non solum plus esse quam Prophetam, & quod in mundo non sit alius eo maior: sed etiam fuisse lucernam ardentem, & lucentem. Fuit Ioannes verè lucerna, quæ luce à Domino communicata, discussis veteris legis tenebris, coepit cæcum populum illuminare, ut posset splendorem clarissimi Solis post ipsum orituri sustinere. Et hæc est lucerna, de qua loquens **DEVS** per Prophetam dixit. *Pa Psal. 131.*
auxi lucernam CHRISTO meo.
 Tunc autem lucerna hæc fuit accensa, quando adhuc maternis inclusa visceribus, ad æternæ lucis præsentiam, tota fuit diuinæ charitatis incendio inflammata. Tunc admissis veri luminis radijs supernæ gratiæ liquore fuit cōpleta; sic prorsus, ut ex eius plenitudine, cuius &

mater particeps facta est, adhuc vtero
clausa virginis in Spiritu cognovit
verbi incarnati mysterium. Valde
autem congruens erat, Ioannem, qui
venerat ad testificandam, manife-
standamque lucem de cælo ad illu-
minandos homines delapsam, ipsum
quoque esse lucem. Itaque Ioannes
erat lucerna, quæ primò in se ipsa
ardenti quadam caritate & zelo sa-
lutis humanæ flagrabat. Secundò li-
cebat alijs exhibendo CHRISTVM,
hortandoque populum, vt eum tan-
quam Messiam in lege promissum re-
ciperent, eiusque fidem & doctrinã
amplecterentur. Lucerna quoq; fuit
alijs, ob splendorem eximiarum vir-
tutũ: erat enim omnibus rarũ quod-
dam humilitatis exemplum, pudici-
tiæ speculum, virginitatis ornamen-
tum, lumen sapientiæ, forma inno-
centiæ, exemplar continentiæ, regu-
la paupertatis, viuaq; & perfecta idea
pœnitentiæ, contemptus mundi &
sui ipsius: Quam pœnitentiam, sic
voce prædicauit, alijsq; persuasit, sic
opere in se perfectè expressit, quãdo-
quidẽ à teneris annis deserta patria
& parentibus, in horridum se abdidit
desertum, vbi asperotectus cilicio

B. VIRGINE. 299

ex pilis camelorum texto, viliſſimis locuſtis, melleque ſylueſtri vitam tolerabat, contentus aqua pro potu, & nuda humo, pro lecto. Iam ſi is qui tam copioſa gratia in vtero matris fuit ditatus & ſanctificatus, & in natiuitate ſua tot beneuolentiæ diuinæ inditijs à Domino honoratus, factus eſt cultor eremi, tantaque ſeueritate penitentiæ carnem ſuam caſtigauit; quis hominum reperietur, qui audeat gloriari vel de ſanctitate, vel aliqua virtute ſingulari? O Ioannes inter omnes ſanctos ſanctiſſime, mirari tuam ſanctitatem poſſumus, imitari non poſſumus. Itaque merito inter omnes hominum filios nullus te maior fuit qui fuiſti mente & corpore Virgo, paſſione Martyr, prædicatione Doctor, reuelationum copia Prophetæ, conuerſatione Sanctus, ac denique imitatione Angelus.

B. POSTREMO, petite ô turbæ ab ipſo Ioanne (ſicut petiuerunt Phariſæi, à Pontificibus & Sacerdotibus ad eum miſſi) *Tu quis es?* & reſpondebit. *Ego vox clamantis in deſerto. Ioan. I.*
O profunda præcurſoris humilitas.
Prophete, homines, angeli, ipſe Deus,

300 **MEDITAT. DE**
tot laudibus illum ornant, & super
alios extollunt, sic vt vocent, non
& hominem, sed Angelum Dei; ipse
verò ait se non esse nisi simplicem
vocem, & sonum, qui nullam ha-
bet subsistentiam, sed in aerem eua-
nescit. Hanc humilitatem non ha-
buit primus angelus Lucifer, qui vo-
luit vsurpare sibi gloriam diuinita-
tis: nec habuere primi nostri paren-
tes, qui diuinæ sapientiæ similitu-
dinem assumere voluerunt. Con-
tra humilimus Ioannes, cum obla-
tum ei esset & nomen, & dignitas
Messiæ, iamque homines parati es-
sent ad eum pro Messia recipien-
dum, constanter tamen hunc ho-
norem repudiavit, imò etiam hu-
milis se abiecit, asserens, se non
solum non esse **CHRISTVM** per
sed nec dignum, qui se ad eius abij-
ceret pedes, & corrigiam calceamen-
torum eius solueret. Vnde Dominus
(qui dixerat humiliantem se exal-
tandum) voluit se manui, quæ se
reputabat indignam tactu ipsius pe-
dum, diuinum suum caput submit-
tere, vt ab eo baptizaretur. Verum
quis erat iste clamans in deserto,
cuius Ioannes erat Vox, nisi **CHRIS-
TVS**

B. VIRGINE. 301

STVS ipse? cuius diuino spiritu
Ioannes erat plenus, & per eum lo-
quebatur. Tunc ergo cæpit CHRIS-
TVS per eius os clamare, quando
nimirum adhuc latebat in vtero ma-
tris, & cum voce non posset, mo-
tu saltem & exultatione conabatur
manifestare præsentiam saluatoris.
Clamauit etiam CHRISTVS per
Ioannem, quãdo natus vocem resti-
tuit Patri, & per os eius prophetauit,
ac benedixit Dominum DEVM
Israel, qui dignatus erat visitare &
redimere plebem suam. Clamauit i-
tem CHRISTVS per Ioannem,
quando in deserto prædicans, popu-
lum hortabatur ad pænitentiam, &
ad præparãdam viam Domino post
se venturo. Tota quoque Ioannis
conuersatio in illo deserto, ab in-
eunte ætate vsque ad mortem, quid
aliud fuit quam continuus CHRIS-
TI clamor, exemplo Ioannis in-
uitantis homines ad contemptum
mundi, ad mortificandam carnem
cum pænitentia? immò & in morte
ipsa Ioannis clamauit Christus, ex-
emplo fidelis sui serui docens mun-
dum, vitam potius, quam veritatem
& iustitiam deserendam. Christus
ergo

ergo erat qui clamabat. **CHRISTVS** erat æternum Patris Verbum, & Ioannes erat vox, ac rectè: nam sicut verbum ore expressum, manet infixum animis audientium, vox verò subito euanescit: sic Ioannes instar vocis defecit & præterijt, sed verbum Dei semper crescit, & in æternum manet. cordibus fidelium infixum. Ita enim ipse Ioannes loquens de **CHRISTO** confessus est, dicens, *Illum oportet crescere, me autem minui.*

Ioan. 3.

9. **CONSIDERA** denique quantum gaudium & exultatio fuerit boni illius Zachariæ patris Ioannis, cum videret in extrema sua senectâ se à Domino donatum filio tantæ sanctitatis & expectationis; quando vidit sibi ipsius Domini beneficio, ac filij merito vocem vsurpâque linguæ restitutum: quando spiritu prophético plenus, cognouit non solum puerum illum à **DEO** missum in eius præcursores, sed ipsum **DEVM**, saluatoremque mundi esse vicinum, imò præsentem, vtpote à Ioanne manifestatum & digito demonstratum. Quare nihil

hil mirum cum tanta exultatione circumuallatum, in diuinas erupisse laudes, & deuotissimum illud accinuisse canticum, *Benedictus Dominus DEVS Israel, quia uisitauit & Luce. 1.*
fecit redemptionem plebis suae. Eia anima mea, lætemur & nos cum hoc sancto Propheta, & infinitis laudibus & benedictionibus Dominum Deum ueneremur, qui per viscera misericordiae suae dignatus est nos, longissimè per peccata nostra ab ipso disiunctos, apparendo in carne uisitare, quærere & iustificare. Qui uisitauit nos misericordis medici instar, ad curandum inueteratum superbiae nostrae vulnus nouo & admirabili suae humilitatis exemplo. Adhæc fecit redemptionem plebis suae. Non eramus adhuc plebs eius, quando Dominus in mundum uenit, imò inimici potius eius, & plebs diaboli: uerum ipse, redimendo nos sibi acquisiuit, & ex inimicis amicos fecit, ac in suam plebem elegit. Nam cum uenditi essemus sub peccato, & miseræ seruituti antiqui nostri hostis addicti, ille persoluto sanguinis sui pretio gratuito nos
 libe-

1. Pet. 1.

liberavit. non enim, teste eius A-
 postolo, redempti sumus corrupti-
 bili auro & argento, de vana no-
 stra conuersatione, sed pretioso
 sanguine quasi agni immaculati, vt
 ex manibus inimicorum nostrorum
 liberati, possimus illi seruire in
 sanctitate & iustitia coram illo o-
 mnibus diebus nostris. Caterum
 in quo statu erat mundus, & quo lo-
 co erant res nostræ, quando hic cæ-
 lestis Medicus nascens ex alto nos
 visitauit? certe, vt bene dicit hic San-
 ctus Propheta, inuenit nos sedentes
 in tenebris, & ymbra mortis, hoc est
 diuturna peccati & ignorantia cæci-
 tate oppressos, & antiqui hostis frau-
 de multis erroribus obnoxios, qui
 ad æternam mortem nos pertra-
 hebant. Vnde benignissimus DO-
 M I N V S noster affrens, veram
 cognitionis suæ lucem, nostrorum-
 que errorum tenebras discutens,
 veram ad patriam cælestem viam
 patefecit, & actionum nostrarum
 gressus direxit, vt illam veritatis
 viam ingrederemur, quam ille com-
 monstrauit, ac tandem etiam perpe-
 tuæ pacis domiciliū nobis promis-
 sum

sum occuparemus. Verum quid Domine dulcissime te permouit, quid impulit, vt gloriosum illum & regium thronum tuum desereres, & in hanc vallem lachrymarum, miseriarumque plenam descenderes? nisi, sicut bene dixit hic Sanctus Propheta, *viscera misericordie tue*, illa in-
Luc. i.
tima charitas, illa amoris plena & vere paterna viscera, ille amor impatiens, quo quodammodo declarabas, te Deum non esse, nisi miserum hominem participem faceres tuæ diuinitatis. Hic amor effecit, vt descenderes de cælo ad nos visitandos. Hic fecit, vt carnem nostram assumeres, & nobiscum conuersari posses. Hic fecit, vt tolerares tantos labores, iniurias, ærumnas; ac denique hic effecit vt patereris, & vitam exponeres pro nobis, vt nos possimus fieri hæredes regni cælestis.

Benedicamus ergo anima mea Dominum nostrum in omni tempore, ei⁹ laudes semper sint in ore nostro, cõtinenter eum habeamus in corde & memoria nostra; & virtutes eius predicemus, quoniam ex tantis tenebris nos in admirabile & gloriosum
lumen

lumen suum vocavit. Eia quis dabit mihi Deus meus, quando veniet dies ille, vt ego quoque emergens ex his tenebris & vmbra mortis, ac beneficio tuo è tot mundi loqueis, & è manibus omnium inimicorum meorum liberatus, sine timore coram te seruiam in sanctitate & iustitia perfecta, omnibus diebus vitæ meæ, imò in omnem æternitatem?

COLLOQVIUM.

O Dulcissime IESV, ô lux vera in tenebris lucens, quæ de cælo descendisti ad illuminandos omnes homines, tuarumque abundantium benedictionum radijs dilectum, & fidelem amicum tuum Ioannem præuenisti, sic vt prius tibi natus sit, quàm è ventre prodierit; ante cognorit te Deum suum, quam ipse à mundo agnitus fuerit: quem prætulisti omnibus reliquis veteris Testamenti sanctis, vt præcederet ante faciem tuam velut nuncius, præcursor & Angelus DEI. Sicut igitur

Domine clementissime tuæ immen-
sæ bo-

ſæbonitati placuit humilem Ioan-
 nem ad tantam dignitatem euehere,
 ita rogo, vt pro infinita misericordia
 tua velis quoque animam meam
 vehementer per peccata depreſſam
 & humiliatam erigere, vt in poſte-
 rum ſecutus exemplum, ſalutaria-
 que conſilia tui præcurſoris, diri-
 gam pedes meos in viam ſalutis, ſi-
 mulque per huius glorioſi ſancti
 merita mihi miſero peccatori con-
 cedere velis, vt ſicut ille in primo
 tuo aduentu præ nimio gaudio exi-
 lijt: ſic etiam ego in ſecundo tuo
 aduentu poſſim gaudere, & vnà cum
 omnibus angelis & ſanctis in gloria
 tua exultare.

DOCUMENTA.

1. **D**IXIT Angelum Ioannem ma-
 gnum futurum coram Domino.
 Vnde diſcimus, veram magnitudinem
 non conſiſtere in amplo dominio, in opi-
 bus, rerumque multarum ſcientia, ſed in
 virtutibus, & in vite ſanctitate. quem-
 admodum liquebit in altera vita, quando
 cuique dabitur præmium ſecundum meri-
 ta. tunc enim iuſti & amici Dei, qui
 in

in mundo habiti sunt pauperes, contem-
pti, & abiecti, exaltabuntur, & inter pri-
mos caeli Senatores collocabuntur. Qui
verò in mundo habiti sunt in oculis homi-
num magni, stabunt sub eorum pedi-
bus; nisi deteriorem aliquem locum conse-
quantur.

2. Cognati Ioannis, vrgebant, ne isto,
sed Patris potius nomine, vel alicuius al-
terius ex familia appellaretur. Verum
Zacharias & Elisabeth perstiterunt in
sua sententia, nec permiservunt aliud no-
men ei imponi, quam ab Angelo erat
patet factum. Qua re exemplum datum
est parentibus, ne putent honorificum es-
se imponere filiis maiorum suorum no-
mina, qui sepe fuere profani; & gen-
tiles potius quam Christiani, sed nomi-
na Sanctorum & religiosorum, tum quia
illa fuerunt hominum Deo gratorum,
cum quo etiam nunc regnant in caelo,
tum quia saepenumero pueri ad sui nomi-
nis Sanctum afficiuntur, eiusque virtu-
tes libentius imitantur, & recipiunt in
advocatum.

3. Ioanni impositum est nomen cum cir-
cuncideretur, ut intelligamus nullum no-
men in librum vitae referendum, nisi prius

cor suum, animique sensus ab omnibus cupiditatibus carnalibus circumciderit; nisi omnibus desiderijs & voluptatibus illicitis mundi & carnis renuntiari: neque enim in vno eodemque corde diuersari possunt, Deus simul & mundus, delitie diuinae, & illecebræ carnales. Vnde si homo elegerit vnum, necesse est vt repudiet alterum.

4. Hoc nomen Ioannis interpretatur gratia Dei. Itaque si velimus nobis constare, si musne in gratia Dei, quemque gradum gratiæ apud diuinam eius Maiestatem obtinuerimus, diligenter excutiamus vitam nostram, eamque cum vita Ioannis comparemus, cum puritate nimirum illius, humilitate, pœnitentia, sobrietate, feruore, & zelo animas iuuandis & secundum progressum quem in his virtutibus nos fecisse animaduertemus conuenienter vitæ Ioannis, poterimus quoque conijcere ad quem gratiæ, gradum peruenimus.

5. Etiam si mater Dei intrasset domum Zachariæ patris Ioannis, ibique remansisset mensibus tribus, sua C H R I S T I Q V E presentia domui illi tantas offerens gratias & benedictiones, non
tamen

310 **MEDITAT. DE**

tamen ideò vox illi fuit restituta, sed
mutus permansit vsque ad filij circumci-
sionem. Vnde discimus primò, penas
temporales huius seculi saepe vtilius re-
linqui hominibus, quam tolli, nempe ob
maiores eorum humilitatem & meri-
tam. Secundò, Dominum solitum relin-
quere eiusmodi penas & flagella pro
peccatorum nostrorum satisfactione: nam
etsi, quando peccatores diuina restituun-
tur gratia, tollatur culpa, & conse-
quenter pena aeterna, nihilominus rema-
net obligatio alicuius pene temporalis,
que similibus flagellis expiatur & tol-
litur.

6. Zacharias post linguam diuino bene-
ficio solutam mox primo quoque verba
erupit in laudes & benedictiones Dei,
informans nos, vt simulatque cognoue-
rimus nos aliqua gratia spiritali vel
temporali à Domino donatos, ante om-
nia non ore tantum, sed etiam operibus
reddamus gratias, suaeque diuinae Maies-
ti nos gratos exhibeamus, tum quia
DEVS ipse in se omni laude & bene-
dictione dignus est, tum vt gratiam
acceptam conseruemus, vel etiam augea-
mus.

7. Ioannes à puero recepit se in deser-
tum

um ad agendam pœnitentiam, vt intelligamus bonum esse portare iugum Domini à prima adolescentia, bonorumque operum studio se assuefacere, dum natura adhuc tenera est. nam velut arbor iam matura & indurata potius frangitur, quam flectitur: sic homo, si ab ineunte ætate non se inflectit & inclinât ad bonum, cum ad maturitatem peruenerit, etiam si maximè velit, non poterit tamen, nisi cum summa difficultate prauam consuetudinem vincere, & ad bonum se inflectere, nisi Deus potenti manu sua ei succurrat.

8. Ioanni satis non fuit in solitudine degere, sed in ea quoque sanctissimam vitam virtutibusque plenam traduxit. Unde colligere possumus, religiosos non debere gloriari, aut securi esse hoc solo nomine, quod versentur in religione, aut multos annos in ea consumpserint, nisi etiam sanctè & religiosè vixerint: imò nihil eis proderit, sed potius vehementer oberrat, si solo nomine religiosorum contenti sint, & vitam nomini non conforment, vt enim ingredi religionem est summa perfectio, ita non viuere in ea religiosè, summa damnatio est.

9. Ioannes vt securè propriæ perfectioni con-

ni consequenda operam daret, & animam suam immunem à peccato seruaret, hominum conuersationem, & mundum ultimum fugit, docens nimirum exemplo suo, difficulter in mundo custodiri uitae innocentiam, & sanctitatem acquiri. nam, ut dicit quidam Sanctus, sicut impossibile est arborem in via publica posse conseruare suos fructus usque ad maturitatem: sic quasi impossibile est, ut homo remanens in mundo, immunis maneat à peccatis: Et sicut in eodem periculo sunt illae arbores, quae licet plantatae in horto concluso foras tamen suos ramos porrigunt, sic ut praetereuntes, licet arborem attingere non possint, possint tamen deijcere fructum, sic religiosi, qui existentes in cenobijs implicant se negotijs secularibus, in magno periculo sunt, ne à diabolo bonorum operum fructibus spolientur.

10. Dixit CHRISTVS Ioannem esse lucernam ardentem & lucentem. Seruo Dei & Christiano satis non est esse lucernam tantum, hoc est, ut habeat tantum fidem & nomen Christiani sine charitatis ardore, & bonorum operum luce. nec satis est hanc lucernam tantum in speciem splendere operibus bonis
& pijs,

B. VIRGINE. 319

et pijs, sed necesse est vt in se quoque habeat ardorem charitatis. Nam esse tantum lucernam, est summa damnatio, solum splendere alijs magna est vanitas, ardere solum sibi exigui est pretij, et ardere simul et lucere summa perfectio est.

(:.)

O 2 PROE